

Meisje meisje meisje, een multimedia (zelf-)portret

Het kleine meisje, Hannah-Helen

Ik wilde een beeld schetsen van het kleine meisje dat zich nog steeds in mij bevindt. En mocht mijn prachtige buurmeisje fotograferen. Maar ik wilde niet alles van mij op haar projecteren. Of de verwachting van anderen. Een portret maak je samen, dus het moest ook haar verhaal worden. Maar wat ik haar ook vroeg, het belangrijkste voor Hannah is spelen, zich verkleden en zich een prinses voelen. Ik begon te fotograferen, probeerde me aan esthetische drijfveren te ontworstelen. Er ontstonden mooie foto's, te mooi naar mijn zin. Waar blijft mijn inhoud, mijn boodschap? vroeg ik me vertwijfeld af. Tot het kwartje viel met oorverdovend volume. Want wat is er belangrijk als je 5 bent? Dat je 5 mag zijn! In liefde en veiligheid opgroeien en je over niet meer hoeven te bekommeren dan spelen. En prinses mogen zijn.

Mijn kindertijd was onveilig.

Er was veel angst en agressie. Het meisje dat de wereld met open hart en armen tegemoet trad moest op haar hoede zijn. Gelukkig is de verwondering en de bruisende energie niet verdwenen, zelfs sterker teruggekomen. En het vertrouwen in de mensen hersteld.

De eerste 4 portretten van Hannah staan symbool voor mij als kind. De kwetsbaarheid, de alertheid, de overgave en de verwondering.

Het fascineert me hoe je vanuit je eigen referentiekader een gezichtsuitdrukking interpreteert.

Het eerste filmpje van Hannah (Grow grow grow) is een verbeelding van een lied van P.J. Harvey, een zangeres die ik bewonder. Prachtige aangrijpende muziek waarin een meisje aan haar moeder vraagt hoe ze moet groeien.

Spelenderwijs heb ik Hannah het verhaal van het lied laten verbeelden.

Niet gehinderd door regels qua techniek heb ik de foto's verwerkt in een serie bij het lied. Het heeft niet alleen mij, maar ook anderen in hoge mate ontroerd. Wat uit het hart komt is nooit fout.

Het tweede filmpje (Kindertijd) is een vertaling van een fragment uit een jeugdboek van Elly de Vries.

Het vertelt het verhaal van de hoofdpersoon, Anna, maar ook het verhaal van Hannah. Die zo'n rijke fantasiewereld heeft waarin ik mocht meekijken. En door mijn "storyboard" los te laten en Hannah te volgen in het maken van de film sloeg de herkenning weer in als een bom. En zag ik mijzelf, als kind dat veel alleen was en vol verwondering de wereld om haar heen gadesloeg. En het leven ten volle leefde, met overgave, ondanks alles.

De techniek is gekozen om de persoon uit te lichten en de omgeving weg te laten. De kleur is herinnering aan de oranje jaren '70 afdrukjes. De muziek: memorie of the elves.

Om in luchtigheid af te sluiten liet ik Hannah doen wat ze het liefste doet: zich verkleden. Het staat symbool voor haar vooruitblik naar het vrouw- worden. En het intense plezier dat ze heeft in - ongehinderd door schaamte - zich te verkleden in haar mooiste bezit van dat moment, hartje winter: haar bikini!

Het jonge meisje Jolien-Helen

Het vervolg kwam als vanzelf. Ook mijn puberteit was intens. Herinneringen daaraan kwamen in overleg met Jolien naar boven. En we bleken verrassend veel overeenkomsten te hebben.

Filmpje 1: verkleed. Hoe herkenbaar, de onzekerheid maar ook het plezier in je mooi maken.

Filmpje 2: label. Niet alleen op die leeftijd plak je snel een label op jezelf en anderen. Overtuigingen zijn krachtig en dus ook potentieel ondermijnend. Wat je gelooft lijkt waar. Maar is dat ook echt zo?

Jolien heeft zichzelf belabeld in het filmpje. In de winkel wordt je uitgenodigd om jouw indruk van haar op de foto te plakken.

Filmpje 3 en 4: elevatorpitch. Beiden hebben we last gehad van claustrofobie. Voor mij niet eens altijd gebonden aan kleine ruimtes, maar ook aan het gebrek aan figuurlijke ruimte om adem te kunnen halen. Dat beklemmende gevoel hebben wel verbeeld in twee liftscenes.

Filmpje 5: aan tafel. Over het sluipende effect dat een afhankelijkheid of verslaving op je kan hebben. Uiteindelijk wordt je zelf onzichtbaar.

Filmpje 6: my ever changing moods (een lieder uit mijn puberteit), over het verschijnsel dat je in dezelfde kleding (hetzelfde lichaam) je de ene dag vol zelfvertrouwen zit en de andere dag vol angst om afgewezen te worden. Het staat ook symbool voor onvoorspelbare stemmingswisselingen.

De oudere meisjes, allen meisjes die me geraakt hebben. Met hun bereidheid om zichzelf te laten zien en hun verhaal. Die ik herken als mezelf.

Ik ben nu 44, maar voel me nog steeds een meisje. En geniet daarvan! Het speelse, enthousiaste, ongedwongene hoort bij mij. En hoop ik nog lang te mogen houden. Naast de balans die het ouder worden godzijdank ook met zich meebrengt. En spirituele groei.

De animatiefilmpjes bevatten een uiting van mijn (over-)beweeglijkheid, mijn wens om te dansen en de pijn (zowel geestelijk als lichamelijk) te lijf te gaan. Te genieten vol overgave en vertrouwen. Te spelen, omdat dat het fijnste is wat ik kan bedenken. Waardoor ik een gelukkiger mens en een betere fotograaf word.

Ik heb met vreugde en ontroering gefotografeerd, maar ben boveral vereerd met het prachtige cadeau wat ik krijg als ik mijn hart voor iemand open. Ik mag mensen zien. En ik zie ze.

28 mei 2011,

